

nemlig (Ændring Nr. 8), at kun eksaminerede Installatører maa paatage sig Udførelsen af saadanne Stærkstrømsanlæg, der ved Reglement underkastes det offentlige Tilsyn, som er omhandlet i Lovforslagets § 1 c. Og hvad nu disse Anlæg angaar, har Udvalget været enigt om, at de ikke burde betegnes som dem, „der skønnes at medføre særlig Fare for Menneskeliv“, hvorved der ifølge det Lovforslaget ledsagende Reglement alene skulde forstaaes Højspændingsanlæg og Anlæg i Rum, hvor der kan opstaa Eksplosionsfare eller hvor der er stærk eller godt ledende Fugtighed, men at der ogsaa bør være Adgang til at føre Tilsyn med Anlæg i Bygninger, hvor mange Mennesker færdes og i Virksomheder, der ere undergivne Arbejds- og Fabriktilsyn, eller hvor der er Fare for Tilintetgørelse af større Værdier, hvorfor Udvalget stiller Forslag om en derpaa sigtende Affattelse af Lovforslagets § 1 c. (Ændringsforslag Nr. 3). — Efter Lovforslaget har Udvalget medtaget Bestemmelsen om, at Udgifterne ved Tilsynet bæres af Anlæggenes Ejere, men mener, at kunne gaa ud fra, at disse Udgifter i hvert enkelt Tilfælde beregnes saa moderat som muligt, og at der, saa snart det lader sig gøre, i saa Henseende af Ministeren fastsættes Takster eller Beregningsgrundlag til Underretning for de paagældende.

Med Hensyn til *Erstatningsreglerne* har Udvalget ment, at man burde foretrække det i Lov af 7. Januar 1898 fastsatte Grundlag for det noget ældre for Jernbanedrift, som Forslaget indeholder, og stiller derfor Ændringsforslaget Nr. 13.

Efter Forhandling med „Arbejderforsikringsraadet“ stilles Ændringsforslaget Nr. 14 til § 8 i den af Raadet ønskede Affattelse.

Udvalget har dernæst ikke ment, at den i § 9 ved Fremførelse af Ledninger foreslaaede Forskel mellem By og Land og mellem private Jernbaner og Statens Jernbaner burde opretholdes, og det stiller derfor Ændringsforslaget Nr. 15.

Da der i Udvalget har været nogen Tvivl om, hvorvidt en Afgørelse ved af

Retten udmeldte Mænd kan paaregnes at ville tilfredsstille de paagældende Grundejere eller Brugere i Tilfælde, hvor Rettigheder over fremmed Ejendom skulle erhverves og der ikke kan opnaas Forlig, foreslaar man i Stedet derfor en Voldgiftsret (Ændringsforslag Nr. 19).

Da det sikkert som Regel ikke vil være betænkeligt, at lade Kommunerne føre Tilsyn med deres egne kommunale Anlæg, er der aabnet Adgang dertil ved Ændringsforslaget Nr. 22, hvorhos de Staten tilhørende Anlæg inddrages under Loven.

Endelig har Udvalget anset det for ganske nødvendigt, at de allerede bestaaende Stærkstrømsanlæg indenfor en fastsat Frist bringes i Overensstemmelse med Reglementets Forskrifter, og stiller derfor Ændringsforslaget Nr. 23.

De i øvrigt stillede Ændringsforslag ere ikke af den Betydning, at de nødvendiggøre nogen særlig Omtale paa dette Sted.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af Udvalget:

1) Som 1ste Stykke indsættes:

„I denne Lov forstaaes ved „Stærkstrømsanlæg“ elektriske Anlæg, som anvende Strømme, der have en saadan Styrke og en saa høj Spænding, at de kunne fremkalde Livsfare, Eksplosion eller Ildebrand.“

2) I 9de Linie rettes „Anlæggene“ til „Anlæggenes Undersøgelse“.

3) c. affattes saaledes:

„Tilsyn med Anlæg i saadanne Rum, i hvilke der kan opstaa Eksplosionsfare, eller hvor stærk eller godt ledende Fugtighed eller andre Grunde besværliggøre Vedligeholdelsen af Isolationen og formindske Modstanden i de dersteds beskæftigede Personers Legemer; endvidere Anlæg, der skønnes at medføre særlig Fare for Menneske-